

Széttöredezett Emberek, Széttöredezett Egyház

Egységbe köt minket az egymás iránt érzett isteni szeretet, együtt Istenben.

A Lélek általi szeretet köt minket össze az egységben.

A címből két kérdés következik:

- Mi segít minket küldetésünkben, ami a „Lélek általi szeretet” amely egybeköt minket? és
- Mi az, ami ebben gátol vagy megakadályoz minket?

Ezen a zárándoklaton, széttöredezetttségünket hoztuk magunkkal, szenvedve attól, amit Szent Pál a testi ember és a lelki ember, a régi és az új ember, a test és a lélek különbözőségének mond. Nevezhetjük ezt metafizikai jellegű többszörös személyiségzavarnak, hiszen nagyon gyakran önmagunkkal küzdünk, hogy melyik részünk kerekedjen felül azért, hogy meghatározzuk kik vagyunk és hogyan élünk – Krisztusban, vagy Krisztustól távol.

Ilyen értelemben mindenki széttöredezett. Ezért nem meglepő, hogy a széttöredezett emberekből álló Egyház maga is széttöredezett. Ismerve az Egyház és önmagunk széttöredezetttségét, személyes és közösségi megtörtségünket Isten elé hozzuk, és gyógyulást kérünk Tőle.

A megtört Egyház gyógyítása

Az Egyház megosztottsága botrány, amelyet nagyon régóta próbálunk jóvá tenni. A jogorvoslat lehetősége - úgy tűnt - a képzett ökumenikus teológusok kezében van, de az elért sikerek listája nagyon rövid.

A gyógyulást majdnem lehetetlen elérni ugyanolyan módon, mint ahogy a szakadás történt. A történelmet nem lehet meg nem törtéنتté tenni. A különböző bizottságoknak, szinódusoknak nincs ellenszerük a meg nem értékek, az érdekütközések és a félreértések mérge ellen. Nincs ellenszerük, a személyek és csoportok közötti viták és az eretnek érdekek erőltetésének leleplezésére sem, mert nem használják a megkülönböztetés adományát az ördög munkálkodásának leleplezésére.

Isten mégsem hagy magunkra megtörtségünkben. Elküldi Szentlelkét, és a prófétai karizmán keresztül szól a megtört és megkeményedett szívekhez, bűnbánatra hív és figyelmeztet minket a megbocsátásra, amelyre lekünknek szüksége van ahhoz, hogy képes legyen a mások iránti nagylelkűsége. Ezért vagyunk most itt. Az isteni szeretet intim közelségének ünneplésére hív mindnyájunkat a Szentháromság az Üzeneteken keresztül. De ez a Szeretet nem csak lélekemelő és szívet melengető. Isten szeretete tűz. Tűz, amely felmelegít, és tűz amely meg is tisztít. „Félelmetes dolog az élő Isten kezébe esni.” (Zsid 10,31) Kiváltság meghívást kapni a megújulás mozgalmába, de ez nem fájdalommentes.

Folytatni őseink összetűzéseit

Az Egyház széttöredezetttségét a mi megtörtségünk idézi elő csak? Bárcsak ilyen egyszerű lenne az ok. Tény, hogy folytatjuk nemzeti és spirituális őseink kirekesztő hadjáratait. Az Üzeneteken keresztül megdorgál minket az Úr önteltségünkért, mivel nem hagyjuk abba őseink bűnét.

Amikor 2001 november 13-án először szólott az Egyház egészéhez, egymás iránti ellenszenvet tápláló önteltségünk befejezésére szólított fel minket, és emlékeztetett minket a megosztottság bűnének förtelmére. Meg kell osztanunk másokkal ezt a döbbenetes Üzenetet:

»A pásztorok között megosztottság van, szemben állnak egymással. Lelki hanyatlásban élnek, és ha valaki önként és lelkesen hordozza még Keresztemet Házamért, ezek a törvényszegők üldözőbe veszik. Állíthatják-e,¹ hogy mindenben engedelmeskedtek Nekem? Amennyiben igennel válaszolnak, magyarázzák meg Nekem megosztottságotokat. A megosztottság bűn. Bizonyosan ismeritek a következő idézet értelmét: „Minden önmagával meghasonlott ország elnéptelenedik, minden önmagával meghasonlott város vagy ház elpusztul.”² Hiányzik belőlük a hit megkülönböztető jele: nincs már ott szeretet...«

Néhányan közülünk megkísérlik a védekezést, hivatkozunk felvilágosultságunkra, meleg és nagylelkű szívünkre, befogadásra való hajlandóságunkra. De az Úr emlékeztet minket őseink intézményes és vallási örökségére, amitől nem szabadultunk meg.

»Még ha nem is közvetlenül tőlük, hanem elődeiktől ered ez a megosztottság.«

A különböző felekezetek, melyek mögé bújunk mind életben tartják őseink konfliktusát. Figyeljünk Szent Pál intelmére, melyben óv minket az egyénieskedéstől és a klikkesedéstől.

(1Kor 3) *»Én azonban, testvérek, nem beszélhettem nektek mint lelkieknek, hanem mint testieknek, mint kisdedeknek Krisztusban. Tejet adtam nektek inni, nem szilárd eledelt, mert még nem bírtátok volna el. Sőt még most sem bírjátok el, mert még testiek vagytok. Mert amikor köztetek féltékenység és viszály van, nem vagytok-e testiek, és nem viselkedtek-e emberi módon? Amikor ugyanis azt mondja az egyik: „Én Pálé vagyok”, a másik pedig: „Én Apollóé”, vajon nem vagytok-e emberiek? Vajon mi Apolló? Mi Pál? Szolgák, akik hitre vezettek titeket, mégpedig mindegyik úgy, ahogy az Úr megadta nekik.«*

Pált és Apollót meghaladtuk, de csak Luther Mártonig, és Loyolai Szent Ignácig jutottunk.

Túl sok ember szemében az Egyház, mint Krisztus teste csak „test”, egy szervezet több egymással vesengő részekkel. Azért vagyunk itt, hogy szemünket megnyissa a Lélek, hogy egymást nézve ne a háború-súlytotta történelmet lássuk, hanem Jézus jelenlétét. Amikor felfedezzük Jézust egymásban, nem tudunk nem egymásba szeretni léleekben, és akkor megkezdődik a gyógyulásunk, és eljön az Egyház egysége.

Hogyan élünk a Léleekben?

A testből a Lélekhez vezető úthoz a bűnbánat a kulcs.

(2001, Nov 13) »Angyalaimat mezítláb küldtem hozzád, hogy Szavammal lángra gyűjtsák szívedet, nemzedék. Elküldtem őket figyelmeztetésetekre, mert ha meg nem tértek, nem imádkoztok és nem adtok elégtételt bűneitekért életetek megváltoztatásával, ha nem becsülitok Oltáriszentségemet és nem éltek szentül az egységben, ha nem helyeztek Engem pecsétként a szívetekre, akkor saját hibátokból vonjátok magatokra a föld minden baját.«

A metafizika világában nem létezik egyensúlyi állapot. Vagy szívünk alázatával és tisztaságával elszigeteljük magunktól a gonoszt, vagy magunkra vonjuk a démoni erőket melyek testvéreink elleni vádaskodáshoz és ingerült megosztottsághoz vezetnek. A gonosz elleni védekezésünk az alázatosságra való éhségünkön, és engedelmes meghajlásunkon múlik, melyet felhasználva, mint az agyagot a fazekas, teremtőnk kezével egykor megformált, és mindig vágyakozik arra, hogy ismét saját képére formálhasson minket.

Amikor a helyes utat választjuk és Szt Pál intelmeit követjük, egységre vezet minket az isteni szeretet. Ekkor másokat magunknál jobbnak vélünk, és felfedezzük az Isten bőségesen árasztott karizmáit a különböző egyházrészekben. Egyikünk sem képes önmagában megvalósítani az Egyházat, Krisztus teljes Testét, mások jelenléte és karizmái nélkül.

¹ A törvényszegők.

² Mt 12,25

Ez az isteni egység akkor nyilvánul meg a legjobban, amikor mindnyájan egy oltár körül gyűlünk össze.

(2001. december 10) »Az Én Házamat elhanyagolták. Minden házáért fizet valaki. Én Saját Vérem Árán vásároltam meg Házamat. Miért nem figyelt oda senki könnyörgésekre, amikor azt kértem az Atyától, hogy legyetek egy? Ha ma válaszolnátok felszólításomra és engedelmességet mutatnátok, egy Kehelyből részeseznétek egy oltár körül.«

Az egy oltár köré gyűlésünk, hogy egy kelyhet osszunk meg, az alázatosságunk jele és az egység helyreállításának cselekedete.

A Szentháromság, mint az egység példája

Nem a véletlen műve az, hogy a Szentháromság három személy egysége. Az Egyháznak a Szentháromságot kellene tükröznie, de a bűn széjjelfeszíti.

A Szentháromságban a szeretet fordított hierarchiáját látjuk. Ebben a hierarchiában az Atya a mi végcélunk, de a hozzá vezető utat Krisztus nyitja meg számunkra, bűneinket a kereszten hordozva. A Szentlélek pedig az ő ereje által teszi lehetővé közeledésünket az Atyához. A Szentlélek a talaj lábunk alatt, tűz a szívünkben és Barátunk, akivel kéz a kézben járunk az Atya trónja elé. Az Egyházban tükröződik a Szentháromság minden aspektusa. A mi tragédiánk az, hogy tanúságtételünk kompromittálódott szétszakítottságunk miatt, ezért amit a világnak mutatunk az egy töredezett Szentháromság.

Ahogy azt az egység kimagasló teológusa, Leslie Newbiggin megállapította, a világegyház három nagy részre különül a XX. század kezdete óta. Ez az elkülönülés a Szentháromság személyei alapján az Atya, a Fiú és a Szentlélek egyházai.

Úgy tűnik, hogy a katolikusok és az ortodoxok az Atyához, a protestánsok a Fiúhoz, míg a pünkösdisták a Szentlélekhez állak közel.

A katolikusok és az ortodoxok által megjelenített Atya az Egyház fenségességét és fantasztikus nagyszerűségét jelzi. Mi az Ő hatalmasságának és erejének jelenlétében vagyunk, Aki előtt szent félelemmel olvadunk el. Meghajlunk a transzcendens Atya dicsősége előtt a liturgiában, az építészetben és a spiritualításban. Krisztust mint Pantokrátort, a mindenséget, a végítélet Krisztusát, mint kozmikus királyt ábrázoljuk.

Az Egyház protestáns arca gyakran Isten szavának, a Logosznak az erejét és tisztaságát tükrözi. Az ácsot mutatja be, aki Szavának erejével felébresztette az alvó világot. A szenvedő szolgát, miközben eltakarítja útjából a démonokat és a farizeusokat, megalázzák és keresztre feszítik. A Jó Pásztor példabeszédeken és a Biblián keresztül határtalan erővel beszél, és megolvasztja az emberi szíveket.

Az Egyház pünkösdistá része a Szentlélek erejére, ajándékaira, gyümölcseire és lendületességére fókuszál.

Ahelyett, hogy Isten mély lelki és egzisztenciális egységét mutatnánk, Istennek három arcod adunk, és mély megosztottságot mutatunk, melyben nehezünkre esik megérteni és elfogadni egymást. Nehezünkre esik felismerni, hogy Isten arca és karizmái Egyházának minden részében jelen vannak. Ez pedig elrejtí vágyunkat és kötelességünket a kibékülésre és a gyógyulásra.

És mi az, ami különösen megnehezíti a kibékülést és az egységet, a mi makulátlan büszkeségünk, a félreértéseink és az integrációra való hajlamunk hiánya mellett?

Van egy lelki és metafizikai harc, amit meg kell nyernünk.

A racionalizmus szelleme

Boldogságunk és biztonságunk megtalálása Teremtőnk mellett nem egyszerűen akarát kérdése. Utunkban akadályok állnak. Az Üzenetek világosan rámutatnak arra, hogy az egyik legfőbb akadály, ami félrevezet minket és az Egyházat, az a Sátán szembeszállása, és az ő egyik leghatékonyabb megnyilvánulása, ami a

racionalizmus szelleme. A racionalizmus különösen vonzó a művelt és okos emberek körében. Azt az illúziót adja, hogy kontol alatt tartjuk tudatunkat, és mi szeretünk kontrollálni lenni. De ez egy értelmi formája a materializmusnak. Elrejti a spirituális világ valóságát és a Mennyek országának valóságos kiterjedését. Eltorzítja az Menny igazságát.

Az Üzenetek szenvedélyesen meg akarnak óvni az ellenségünk stratégiájára és leleplezésére vonatkozó figyelmeztetések által.

»Nemzedék! Mivel aludtál, foglyul ejtett és megbénított téged Ellenségem. Körülvett hazugságaival és megbénított, emlékezeteden pedig úrrá lett a feledés, és sötétségbe merült.« (1994. július 22.)

Ahelyett, hogy a Szentírást és a hagyományt tükörként tartanánk annak mértékének megállapítására, hogy mennyire megadtuk magunkat a körülöttünk lévő kultúrának, az Egyházban túl sokan racionalizálják a társadalom erkölcstelenségét, és kezdenek belekényelmesedni hanyatló kultúránk formájába és prioritásaiba.

Mennyi egyházi személy esett áldozatul a szellemi és kulturális elfogadtatásuk iránti törekvésében annak, hogy világi dicsőséget és elfogadást kerestek ahelyett, hogy hűségesek maradtak volna Istenhez. Mennyien „lenyelték” a racionalizált teológiát, ami meghatározóvá vált az utóbbi 100 évben a szemináriumokban és az egyetemeken, elszakadva ezáltal a természetfelettől és a metafizikaitól, lefokozva a hitet a lelki és a szociális munka szintjére.

Erre figyelmeztetnek minket az Üzenetek:

»Azt is megmondtam, hogy a ti időtökben szolgálóimnak csupán kis maradéka tart ki hűségben mellettem és prédikálja az Evangéliumot helyesen, ahogy kell. Sokan követik a racionalizmust, hűtlenségükkel megcsalnak Engem. Ez a racionalizmus tette pusztasággá és döntötte romba Egyházamat, amelynek mélyén viperák fészkelnek.

A Sátán lehelete ezekben a napokban olyan, mint a pára, a kulcslyukon és az ajtóréseken is áthatol. Mivel lehelete halálos, kérem, hogy hozzatok kétszer annyi áldozatot és kétszerezétek meg imáitokat! Nagyon nagy engesztelést kell végeznie mindenkinek, aki szeret Engem! A Sátán dühében megkétszerezte munkáját Egyházam ellen.

Gyermekem, mindenkit hívok, mindenkit keresek! Engedjétek meg, hogy betérjek szívetekbe és meggyógyítsalak benneteket!« (1988. szeptember 27.)

Tudjuk, hogy a Sátán az ő két tulajdonságával 'megosztó' és 'vádló', tönkretette az Egyházat kívülről és belülről.

De a mi Urunk világosan kifejtette, hogy mivel nézünk szembe az Ő nevében:

»A hitehagyás házasságot kötött a racionalizmussal, így született meg az ateizmus. A racionalizmus és a modernizmus Egyházam fő ellensége, mert mindkettő istentagadáshoz vezet. Mindkettő meg akarja semmisíteni az egész földet leányom, de rá fogom lehelni Tűzemet e hitehagyottakra! Ha majd egyszer lehullik szemükről a hályog, megláthatják, mekkora zűrzavart keltettek, és mennyire elnyomták a Mi Két Szívünket.« (1992. január 31.)

És az ellenszer, hogy legyőzzük az ellenségünket:

»Megtanítottalak arra, hogy mit jelent az Igaz Élet Énbennem. Gyakran imádkozz! Mondd el naponta a Szent Rózsafüzért, mert ez a kis lánc lesz az a Lánc, amely megkötözi és legyőzi a Sátánt! Az Én Békémet adom neked. Soha ne kételkedj. Mi ketten?« (1988. november 16.)

»Mondom nektek: Szüntelenül imádkozzatok, hogy megszenteljétek saját lelketeket és mások lelkét is. A szívetekkel imádkozzatok, és késztesétek menekülésre a gonosz lelket! Legyetek Velem egységben, akkor senki és semmi nem áll közénk. Elérkezett az az idő, amikor már nem kellene tovább tétováznotok.« (1992. július 7.)

Mire vagyunk elhívva? Egy mély egységre az Istenben. Evagrius Ponticus (egy 4. századi író, filozófus és keresztény szerzetes) régen leírta azt az utat, amire meg vagyunk hívva, a tisztulás, a megvilágosodás és az egység útját. Az első kettőt nem nehéz elmagyarázni, de az egység nehezebb, ezért fordulunk az Üzenetekhez.

Az Üzenetek által meghívást kaptunk az új életre, az új vágyódásra és egy zarándoklatra, melyet a mi Atyánk küldött, aki elküldte az Ő Fiát, hogy megtalálja és megszabadítson minket, és hazavezessen az Ő Szentlelkének ereje által. Szegezzük figyelmünket és szíveinket az Igaz Élet Istenben Üzenetekre, melyek emlékeztetnek minket arra, hogy mire vagyunk meghívva az isteni Szeretet megtapasztalása által, mely összeköt minket az Istenben való egységben.

»Jöjjetek most és gyűljetek körém mindannyian, akik vágyakoztok Rám. Jöjjetek és figyeljetek erre az Ódára, mely a Mennyek tartalékából érkezik. Áldott, aki átölel Engem, mert megerősítem őt a mi egységünkben... A magasságos egekből jövök ma hozzátok, hogy hívjalak benneteket, és egyek legyetek Velem. Magamat adom nektek, hogy felfedezzétek nagyságomat és istenségemet. Ez a Teremtő és a teremtmény közötti misztikus egység. A Vőlegény, aki Királyotok is, meghív, hogy keljetek egybe Vele. Miként a vőlegény, aki kilép arany terméből, világosságában kegyesen tündökölve, mint a nap, kilépek a mennyekből, hogy Szívem Arany Szobájába, Keblemre és Szeretembe hívjalak benneteket.

Ti, akik sohasem értettétek meg isteni Szeretetem mélységét és azt sem, hogy Szívem a ti menyegzős nyoszolyátok, jöjjetek és tanuljátok meg nyelvezetemet... Meghívom törekeny lelketeget, hogy örvendjetek édességemnek! Az a kívánságom, sőt arra szomjazom, hogy megmentsétek és felemeljelek benneteket a mennybe, ahová tartoztok.» (2003. február 3.)

Dr. Gavin Ashenden

<https://ashenden.org/>